

2026. január 12. hétfő

Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem. (Zsoltár 63,2)

Mk 10,13-16: *Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak. Amikor ezt Jézus észrevette, haragra lobbant, és így szólt hozzájuk: – Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké Isten országa! Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképp sem megy be oda. Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.*

Igehirdetés: Ki az igazán szabad ember? A legtöbben azt válaszolnák erre, hogy az, aki bármit megtehet, aki minden kötöttségtől mentes. Az erre való törekvés gyakran tévutakra viszi az embereket. Megpróbálnak szabadulni a kötöttségektől a szabályok áthágásával, a pillanatnyi vágyaik megélésével. Azt látjuk, hogy ez a törekvés gyakran a vágyak rabszolgáivá teszi azt, aki elindul ezen az úton, ami a függőségekhez vezet. Jézus egy másik utat kínál a szabadság elérésére.

Az első, ami feltűnhet nekünk ebben a szövegben, az Jézus haragja a tanítványai felé és gyengédsége a gyermekek felé. Abban a korban a gyermekeknek nem voltak jogaik, gyakran nem vették őket emberszámba. Jézus haragja ennek az igazságtalanságnak szól. A harag egy olyan energia, ami segít minket az igazságtalanság elleni harcban. Nem mindegy azonban, hogy mit tesz velünk. Jézus nem kezd el lila fejjel ordítani, hanem a haragja arra indítja és ahhoz ad erőt neki, hogy szembeszálljon a kor társadalmi rendjével és kiálljon a gyermekekért, mai szóval az ő jogaikért. A haragja nem vakítja el őt – mint minket olyan gyakran – hanem a helyzetet kihasználva tanítványait és a hallgatóságot is egy fontos igazság felismeréséhez is elvezeti, amikor a következőt mondja: *Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképp sem megy be oda.*

Mit jelent ez? A gyermek számára teljesen természetes, hogy függ az őt gondozó felnőttől. Ugyanakkor, egy egészségesen, jól működő családban nevelt gyermek számára az a bizalom is természetes, amivel az őt nevelő felnőtt felé fordul. Erre hív meg bennünket Jézus: fogadjuk el, hogy életünk, létünk Istentől függ. Nem mi találtuk ki magunkat. Nem akkor vagyunk igazán szabadok, ha azt tesszük, amit akarunk, hanem akkor, ha bele tudunk simulni a minket teremtő Isten szeretet-tervébe. Ez akkor megy jól, ha ugyanakkor gyermeki bizalommal is vagyunk Isten iránt. Hogyan érhető el ez a viszonyulás? Azt gondolom, hogy elsősorban az imádság által. Ha esténként megállsz, visszatekintesz a napodra és hálát adsz mindazért, amit kaptál, és azért, amikor tudtál a szeretet mellett dönteni, valamint bocsánatot kérsz mindazért, amikor nem tudtál a szeretetben maradni, akkor mélyül a bizalom és mélyül a vezetettség tapasztalata is az életedben.

Azzal kezdtük, hogy ki a szabad? Amikor vállalsz valamit, amikor elköteleződsz valami mellett, akkor a lehetőségeid leszűkülnek ugyan, de mégis szabadabbá válhatsz, ha ez az elköteleződés kibontakoztatja mindazt, amiért a világra jöttél. Ha eldöntöd, hogy mit tanulsz majd, azzal lemondasz sok minden másról, de ha ezt nem teszed meg, akkor semmit nem tudsz majd tanulni. Ha majd elköteleződsz a párod mellett, azzal sok mindenről lemondasz, ugyanakkor csak ebben az elköteleződésben teljesebbé válhatsz a szereteted. Ha majd gyermeked lesz, akkor ő is sok mindenben lekorlátozza az életedet, ugyanakkor ebben a kapcsolatban élheted meg azt, hogy az életedet továbbadod. Egy amerikai apuka egyszer ezt írta le egy posztban: „*Néhány hónapja a lányom megkérdezte, hogyan kell betűzni a nevemet. Elmondtam neki a Jeremy betűit, mire azt felelte: »Nem, az igazi nevedet mondd – apa...«* Az igazi nevünk az, hogy Isten gyermekei vagyunk és ettől lesz majd a többi nevünk is igazi. A szeretetben megélt döntéseink, elköteleződéseink, választásaink kiformálják bennünk az igaz énünket, és akkor úgy öregedhetünk majd meg, mint ahogy Anna prófétanőről hallottuk Attila bácsitól a pénteki áhitatban.